

Sygn. akt II UK 665/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku J.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...] z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 maja 2016 r., III AUa [...], Sąd Apelacyjny we [...] oddalił apelację wnioskodawcy J.S. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. z dnia 13 października 2015 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L. o emeryturę. Sąd Apelacyjny podzielił argumenty zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji i przyjął je za własne, uznając że w okresie zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 1 kwietnia 1993 r. do dnia 31 grudnia 1998 r., na stanowisku kierownika warsztatów mechanicznych, nie wykonywał on stale i w pełnym zakresie pracy w warunkach szczególnych, o której mowa w wykazie A działu XIV poz. 24, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego - § 2 ust. 1 i 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w związku z art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.), poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na nieuwzględnieniu, że świadectwa pracy w szczególnych warunkach są dokumentami przewidzianymi przez ustawodawcę do dowodzenia faktu pracy w warunkach szczególnych - wydanym, co wynika bezpośrednio z przepisu, na podstawie posiadanej dokumentacji, oraz naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy - art. 328 § 2 k.p.c. mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegające na niewskazaniu w uzasadnieniu wyroku, z jakich powodów Sąd drugiej instancji całkowicie pominął istotny dowód przedstawiony przez stronę w toku postępowania apelacyjnego w postaci potwierdzeń wypłaty tzw. dodatku szkodliwego w okresie od grudnia 1996 r. do czerwca 1998 r. na stanowisku kierownika warsztatu mechanicznego, co wiązało się z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych, kwalifikujących go do przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

W oparciu o przedstawione podstawy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu z orzeczeniem o kosztach postępowania kasacyjnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, wymagające rozstrzygnięcia czy świadectwo pracy stwierdzające wykonywanie prac w szczególnych warunkach wydane na podstawie posiadanej dokumentacji w oparciu o § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, korzysta z domniemania przewidzianego w art. 244 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością, którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, LEX nr 180841). W sytuacji gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Wypada również dodać, że podobnie jak w przypadku gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest występujące w sprawie zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), nie zachodzi ona, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Kwestie wskazywane jako zagadnienie prawne zostały już rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wskazano w nim, że świadectwo pracy wydane przez pracodawcę na podstawie posiadanej dokumentacji (por. § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.) potwierdzające wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, nie ma charakteru wiążącego w tym sensie, że nie

podlega kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadcstwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1991 r., I PR 422/90, LEX nr 14682), zaś w postępowaniu sądowym jest traktowane jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., stanowiący dowód, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Ujawnienie okoliczności, że wskazane w zaświadczeniu pracodawcy stanowisko pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie figuruje w wykazie powołanym w tym zaświadczeniu, jest podstawą do odmowy przyznania prawa do wcześniejszej emerytury (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 r., I UK 15/04, OSNP 2005 nr 11, poz. 161). Świadcstwa pracy w szczególnych warunkach w przypadku sporu podlegają więc kontroli z urzędu lub na zarzut co do podawanych w nich faktów (zdarzeń). Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 2011 r., I UK 125/11 (niepublikowane). Ogólnie można też zauważyć, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych to zainteresowany świadczeniem ma wykazać fakty uzasadniające jego prawo (art. 232 k.p.c., art. 6 k.c.), a dotyczy to zwłaszcza sytuacji gdy organ rentowy kwestionuje świadcstwa pracy w szczególnych warunkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09, LEX nr 518067).

Gdy więc, wbrew twierdzeniom wniosku, w sprawie nie wykazano istnienia zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.